

Cờ Vàng - Biểu Tượng của Quốc Gia và Dân Tộc Việt Nam

Tsu A Cầu, Khóa 29

Trên bầu trời xanh biếc, lá cờ Vàng tung bay phấp phới, hiên ngang như một biểu tượng thiêng liêng của quốc gia và dân tộc Việt Nam. Không chỉ đơn thuần là một mảnh vải màu vàng với ba sọc đỏ, cờ Vàng còn mang trong mình những giá trị lịch sử, văn hóa và tinh thần sâu sắc của người dân Việt.

Là biểu tượng của một quốc gia tự do và độc lập, cờ Vàng ghi dấu mốc trong hành trình dựng nước và giữ nước của dân tộc. Từ thuở dựng nước, cờ Vàng đã tung bay trên chiến trường, chứng kiến biết bao hy sinh anh dũng của các bậc tiền nhân. Trải qua bao thăng trầm lịch sử, cờ Vàng vẫn luôn là ngọn đuốc soi sáng con đường hướng tới tự do và độc lập, là niềm tự hào của mỗi người con dân Việt Nam.

Cờ Vàng còn là minh chứng cho sự hy sinh và nỗ lực của người dân Việt Nam trong cuộc chiến giành độc lập và tự chủ trước làn sóng đỏ của cộng sản thế giới. Trong những thời kỳ khó khăn và chiến tranh, cờ Vàng vẫn luôn tung bay hiên ngang, thể hiện sự cương quyết và sức mạnh của dân tộc Việt Nam trước mọi thử thách. Dù ở đâu, làm gì, mỗi khi nhìn thấy lá cờ Vàng tung bay, lòng người dân Việt lại bồi hồi xúc động, hướng về quê hương, về cội nguồn dân tộc.

Hãy cùng nhau gìn giữ và bảo vệ lá cờ Vàng, biểu tượng thiêng liêng của quốc gia và dân tộc Việt Nam. Hãy để cờ Vàng mãi mãi tung bay trên bầu trời, là niềm tự hào và là nguồn động lực cho thế hệ mai sau.

Quân Lực Việt Nam Cộng Hòa

Cuộc chiến tranh Việt Nam từ năm 1954 đến 1975 không chỉ là cuộc đấu tranh về lãnh thổ mà còn là cuộc chiến tranh về ý thức và ủy nhiệm, giữa hai phe Tự Do và Cộng Sản. Trong cuộc chiến khốc liệt này, miền Nam đã đương đầu với làn sóng đỏ từ miền Bắc. QLVNCH đã quyết tâm bảo vệ đất nước, đối diện với sự tấn công của lực lượng Cộng Sản từ phương Bắc.

QLVNCH đã phải đối mặt với sự hỗ trợ từ khối cộng sản quốc tế và với các thế lực tả khuynh như Mặt Trận Giải Phóng Miền Nam, vốn là con bài của Cộng Sản Hà Nội. Hơn nữa, họ phải chiến đấu với cả đồng minh của mình là Hoa Kỳ. Đại Tướng William Westmoreland của Hoa Kỳ đã thừa nhận:

- “Chúng ta không thua tại Việt Nam, nhưng chúng ta đã không giữ đúng lời cam kết đối với QLVNCH. Thay mặt cho quân đội Hoa Kỳ, tôi xin lỗi các bạn cựu quân nhân QLVNCH vì chúng tôi đã bỏ rơi các bạn.”

QLVNCH đã chiến đấu một cách oai hùng và dũng cảm, gắn bó với cuộc chiến từ đầu đến cuối. Họ không ngừng đấu tranh, thậm chí sau khi đồng minh đã rút lui.

Nhưng vào ngày định mệnh 30 tháng 4 năm 1975, khi Việt Cộng chiếm toàn bộ Việt Nam, dân tộc Việt Nam và QLVNCH

đã phải cam chịu thất bại đau thương và mất mát lớn lao.

Nhưng, những hy sinh và đóng góp của QLVNCH vẫn được người dân Việt Nam tôn vinh và nhớ đến. Họ là những người lính anh dũng, đã đóng góp không ít vào việc bảo vệ miền Nam làm chậm lại bước tiến, không cho chủ nghĩa cộng sản lan tràn. Dưới sự hỗ trợ của Mỹ và các nước đồng minh, QLVNCH đã không ngừng chiến đấu dũng cảm trong nhiều trận đánh quyết liệt, chống lại sự xâm lược và áp đặt của phe cộng sản trong hơn 20 năm.

Mặc dù kết cục của cuộc chiến là bi kịch cho đất nước khi nước Việt Nam bị đặt dưới sự kềm kẹp của đảng cộng sản, nhưng tinh thần quả cảm và sự hy sinh của QLVNCH vẫn mãi được ghi nhớ và tôn vinh. Thế hệ hậu duệ nên biết ơn và tri ân QLVNCH, bởi nhờ vào họ mà ngày nay, chúng ta, Cộng Đồng Tỵ Nạn Cộng Sản, được sống trong tự do, dân chủ và sung túc ở hải ngoại.

Hành trình của cộng đồng người Việt tỵ nạn tại quê hương thứ hai

Khi đặt chân đến quê hương thứ hai, chúng ta được chào đón bằng lòng tử tế và sự hỗ trợ từ cả chính quyền và dân chúng địa phương. Họ dang rộng vòng tay ân cần chăm sóc, tạo điều kiện cho chúng ta an tâm xây dựng lại cuộc sống từ đầu. Nhờ sự giúp đỡ quý báu này, cộng đồng người Việt tỵ nạn đã ngày càng phát triển mạnh mẽ, trở thành biểu tượng cho sự đoàn kết và thành công.

Trải qua gần 49 năm với khả năng thích nghi phi thường, chúng ta đã vượt qua một hành trình đầy gian khổ và thử thách để đạt được thành công như ngày hôm nay. Gia đình chúng ta đã xây dựng được cuộc sống ổn định trong một đất nước tự do và dân chủ, nơi mà cơ hội phát triển rộng mở cho tất cả mọi người. Thế hệ đầu tiên đã dũng cảm đối mặt với những thách thức, bắt đầu lại từ đầu và dành cả cuộc đời để nuôi dưỡng thế hệ sau phát triển trong một môi trường tiến bộ trên thế giới

tự do. Nhờ vậy, cộng đồng của chúng ta ngày càng lớn mạnh, gặt hái thành công trong mọi lĩnh vực, thậm chí tham gia vào mọi ngành nghề trong xã hội hiện đại. Chính vì thế, chúng ta không thể nào quên và luôn biết ơn sự giúp đỡ và curu mang mà thế hệ cha anh và đất nước thứ hai này đã dành cho.

Tuy nhiên, hiện nay, thế hệ cha anh đang dần già yếu và... mờ dần đi. Chúng ta hy vọng và mong đợi rằng thế hệ con cháu sẽ tiếp nối những trách nhiệm và nhiệm vụ mà chúng ta chưa hoàn thành. Chúng ta vô cùng tự hào khi nhìn thấy con cháu mình tích cực tham gia vào các hoạt động cộng đồng, thậm chí còn đắ cữ vào các vị trí lãnh đạo quan trọng từ cấp địa phương đến cấp quốc gia. Tất cả những thành tựu này không thể không kể đến sự ủng hộ và hỗ trợ từ cộng đồng tỵ nạn, nơi mà phương châm “Người Việt bầu cho người Việt” đóng vai trò vô cùng quan trọng.

Hành trình của cộng đồng người Việt tỵ nạn tại quê hương thứ hai là một câu chuyện về lòng dũng cảm, sự kiên trì và tinh thần đoàn kết. Chúng ta đã vượt qua những khó khăn và thử thách để xây dựng một cuộc sống tốt đẹp cho bản thân và thế hệ mai sau. Chúng ta tin tưởng rằng thế hệ con cháu sẽ tiếp tục phát huy truyền thống tốt đẹp này, góp phần xây dựng cộng đồng ngày càng mạnh mẽ và thành công hơn nữa.

Bảo vệ danh dự và giá trị của lá cờ Vàng:

Trong thời gian vừa qua, nhiều cuộc họp báo và biểu tình đã được tổ chức nhằm bày tỏ tinh thần kiên định là quyết tâm bảo vệ danh dự của cựu quân nhân QLVNCH và giá trị của lá cờ Vàng Tổ Quốc. Những người tham gia, bao gồm cả thanh niên và người cao tuổi, đã thể hiện sự đoàn kết và cương quyết trong lập trường của mình.

Tuy nhiên, những vấn đề này đã tạo ra một bầu không khí căng thẳng, phân hoá chia hai trong các đoàn thể trong cộng đồng. Hình như Nghị Quyết 36 của cộng sản đã thành công! Những tranh luận này, cộng đồng đang phải đối mặt với thách

thức về việc duy trì sự đoàn kết và tôn trọng lẫn nhau, trong khi vẫn bảo vệ giá trị và lịch sử của cộng đồng ty nạn cộng sản.

Lời Kết

Cuộc bầu cử sơ bộ tháng 3 vừa qua đánh dấu một sự thức tỉnh trong cộng đồng ty nạn tại Quận Cam, California. Mọi người nhận thức rõ hơn về tầm quan trọng của việc tham gia chính trị, cũng như nhu cầu tìm hiểu sâu về các vấn đề xã hội ngày càng phức tạp.

Dù sự tổn thương và đau đớn của quá khứ nhưng chúng ta có thể học từ nó và tiến lên với mục tiêu xây dựng một tương lai tốt đẹp hơn. Cộng đồng chúng ta phải quyết tâm giữ vững làn ranh Quốc Cộng. Chúng ta hãy đoàn kết và kiên quyết trong việc bảo vệ giá trị tự do và xây dựng một cộng đồng mạnh mẽ, trong sạch tại quê hương thứ hai này, để tôn vinh những nỗ lực tranh đấu của những người đã hy sinh vì nó. Họ là ai? Họ là những chiến sĩ QLVNCH.

Nếu được có một lời nhắn gửi, chúng tôi mong muốn các hậu duệ QLVNCH hãy sống cho xứng đáng là con cháu của cộng đồng ty nạn cộng sản: Không làm tay sai cho Việt Cộng! Hãy giữ vững phẩm chất và giá trị của mình, để tỏa sáng và đem lại niềm tự hào cho cộng đồng và quê hương thứ hai của chúng ta.

Huntington Beach, ngày 26-3-2024

DUYÊN TIỀN ĐỊNH

Tường Thúy, Khóa 20/1

Trời về khuya đã lâu, mà sao hai con mắt tôi cứ mở hoài, đêm nào cũng vậy, nhìn sang chồng tôi bên cạnh, anh nằm ngủ thật thoải mái, thấy mà thèm. Nhè nhẹ ngồi dậy, tuy tôi cố gắng khéo léo ra khỏi giường để không làm anh thức giấc, thế mà :

- Lại không ngủ được à? Nằm xuống đi, nhắm mắt lại cố gắng ngủ một chút, đêm nào em cũng thức thế này, bệnh chết. Hay để anh xoa lưng cho dễ ngủ?

- Không cần đâu, tôi cười, em ra uống một ly sữa ấm, một lát là sẽ ngủ được thôi. Đêm nào chả thế. Anh cứ ngủ đi, mặc kệ em.

Nói xong tôi vào bếp, pha một ly sữa nóng, rồi đến bên chiếc ghế cạnh cửa sổ, ngồi xuống, nhâm nhi sữa và nhìn ra

ngoài vườn. Ánh trăng thượng tuần soi những tia sáng yếu ớt xuống mảnh vườn nho nhỏ của tôi, xuống bộ bàn ghế nằm khiêm nhường ở một góc vườn mà thỉnh thoảng là nơi tụ họp, tán gẫu của anh và mấy người bạn cùng đơn vị ngày xa xưa ấy, gặp nhau để cùng ôn lại những kỷ niệm vui buồn của một thời khoác áo trận, như buổi chiều hôm nay, ba bốn ông họp lại lai rai vài ly bia, một vài món nhậu.

Tôi bật cười khẽ một mình, nhớ lúc các anh hưng phấn, rượu vào, lời ra, cười nói rất to, không cần biết mình đang ở đâu, thoi thì tiếng ngoại quốc xổ ra tùm lum, tiếng Đan Mạch, tiếng Đức cả một ề, dù lúc đó tôi đang ở trong nhà mà nghe cũng không xót câu nào. Tôi chỉ biết lắc đầu:

- Mấy ông này! Thiệt...

Thôi thì cũng chẳng trách gì họ, hãy để họ níu kéo lại một chút thời thanh xuân đã qua, trong niềm vui chốc lát, khi tuổi già đã pha trắng mái đầu.

Tiếng anh ú ớ trong cơn mê vọng ra, nhìn về phía phòng ngủ, tôi chép miệng:

- Chắc hồi chiều uống hơi nhiều, bây giờ mới mờ như vậy. Biết vậy nói anh ấy uống ít thôi, nhưng mà làm sao cản được, người ta vui với bạn bè, cản nổi gì mà cản, với lại thỉnh thoảng anh em họp mặt, có uống thêm một tí chắc cũng không sao, chỉ mong không tỉnh dậy kêu đau bụng là mừng rồi, vì cái bệnh dạ dày, và cao huyết áp của ông ấy cũng phiền lắm cơ. Người lính này ngày xưa của tôi oai phong lắm liệt, khỏe mạnh lắm, dường như ít khi thấy anh đau yếu. Bây giờ về già, không hiểu sao lại đổ ra đủ thứ bệnh, chán ghê đi.

Nghe ngóng một lúc, không thấy có động tĩnh gì, tôi lại yên tâm ngồi thưởng thức ly sữa của mình.

Nói đến căn bệnh của chồng, tôi rùng mình nhớ đến thời gian vừa qua, mới cách đây vài tháng, anh phải vào nhà thương nằm vì bệnh cao huyết áp.

Đang khỏe mạnh , tự dưng huyết áp của anh đột nhiên cao lên bất thường. Đi bác sĩ, lượng thuốc uống được tăng lên, huyết áp không giảm, lại tăng lên và đổi thuốc. Không biết có phải vì tăng lượng gram của thuốc mà làm anh mất ngủ không. Đêm nào anh cũng thức trắng đêm. Tôi làm đủ mọi cách mà anh cũng không ngủ được. nào bóp chân, bóp tay, xoa dầu, ngâm chân bằng nước ấm, nấu nước trà bằng tim sen, nấu hạt sen làm nước uống v..v..và v...v... Ai chỉ gì làm vậy, nhưng vô ích, thuốc ngủ càng tăng, càng không công dụng. Tôi lo vì thấy anh càng ngày càng tiêu tụy, bơ phờ, hốc hác. Cuối cùng thì anh phải vào nhà thương.

Mỗi lần thăm anh về, tôi thấy tinh thần mình xuống dốc thê thảm. Các con không muốn tôi bệnh, nên không cho tôi vào thăm nữa. Hàng ngày các con tôi báo cáo bệnh trạng của anh, nhưng vì không được gặp anh, tôi lại càng lo lắng hơn. Lúc này, không biết trông cậy vào đâu, tôi chỉ biết khóc và quỳ bên bàn thờ Chúa, cầu xin Đức Chúa và Đức Mẹ thương mà cứu giúp cho chồng gặp được thầy, được thuốc để khỏi bệnh.

Tôi là một người ngoại đạo, nhưng tôi tin, tôi tin thật nhiều vào Lòng Thương Xót của Đức Chúa Giê Su và Đức Mẹ Hằng Cứu Giúp, tôi tin Người sẽ không bỏ những ai tìm đến Người. Tôi chỉ biết khóc, biết cầu xin với Đức Chúa, với Đức Mẹ hàng ngày, cuối cùng Chúa và Mẹ đã nhận lời cầu khẩn của tôi, như một phép lạ, anh đã khỏi, các con đã đưa anh trở về bên tôi.

Lạy Đức Chúa Giê Su nhân lành, lạy Đức Mẹ Mari từ bi, chúng con muôn đời đội ơn Đức Chúa, Đức Mẹ đã thương mà chữa lành cho chồng con. Chúng con nguyện xin Người nhận nơi đây tấm lòng chân thành kính mến, niềm tín thác tuyệt đối vào Lòng Chúa Thương Xót của gia đình chúng con. Amen

Có ai đã từng phải chăm sóc cho người bệnh mới thông cảm được với người chăm bệnh. Ngoài sự cực nhọc về thể xác còn có sự lo lắng, sự sợ hãi về bệnh tình, về sức khỏe của

người thân nữa, nên tinh thần suy sụp khủng khiếp lắm. Bây giờ cứ nghe nói đến phải chăm người bệnh là tôi lại nổi hết cả da gà lên, sợ lắm .

o O o

Trời càng về khuya, cái lạnh hình như cũng lạnh hơn, co mình trong chiếc áo len, tôi đóng tai ngóng về phía phòng ngủ, không nghe thấy gì, chắc anh đã ngủ say lắm rồi. Tựa đầu vào thành ghế, tôi chợt nghĩ mung lung về người đàn ông ngủ trong kia. Anh là chồng tôi đấy. Ngày đó tôi cứ tưởng là mình sẽ không bao giờ yêu anh, làm vợ anh, thế mà chúng tôi đã sống với nhau hơn nửa thế kỷ rồi và cũng có mấy mặt con, dường như càng ngày tôi càng thấy yêu anh nhiều hơn, cần anh nhiều hơn.

Mẹ tôi nằm xuống. khi ấy tôi mười hai tuổi. Ba và tôi sống nương tựa vào nhau. Chỉ có hai cha con nên bao nhiêu thương yêu, ba dành cả cho tôi. Vô tư, tôi hưởng thụ tình yêu ấy như một điều hiển nhiên không chút thắc mắc. Thời gian trôi qua, cho tới một ngày, vô tình bắt gặp ba tôi đứng trước bàn thờ của mẹ rất lâu, hình như đôi vai của ba hơi rung rung, bất chợt trái tim tôi như nhói lên, tôi tự trách mình thật vô tâm, chỉ biết ích kỷ chiếm hữu tình yêu thương của ba tôi mà không hề để tâm tới nỗi cô đơn, lạnh lẽo ba phải chịu trong bao nhiêu năm nay. Lặng lặng, nhẹ bước đến bên cạnh ba, tôi ôm lấy bờ vai ông, giọng nghẹn xuống:

- Ba nhớ mẹ à?

- Ừ.

- Con cũng nhớ mẹ lắm! Mà...Con cũng yêu ba nữa. Ba ơi...hay là...

- Cái gì?

- Con biết ba yêu mẹ, nhớ mẹ, và ba cũng yêu con, thương con nữa. Nhưng mà ba ơi... Mẹ con mất cũng đã lâu rồi, và tình yêu ba dành cho mẹ con cũng đã quá đủ, hơn nữa ba cũng còn trẻ để có thể tạo dựng một hạnh phúc mới, hay là ba tục huyền đi nha ba. Con nghĩ mẹ con cũng không muốn nhìn thấy ba cô đơn, buồn rầu mãi như thế này đây, còn con, con cũng không thể chịu được cảnh nhìn ba lẻ loi, u sầu, trong những năm tháng sau này đâu ba ạ... Hơn nữa, con là con gái sau này sẽ phải lập gia đình, phải theo chồng, lúc ấy, lấy ai chăm sóc, đỡ đần cho ba lúc ốm đau, lúc trái gió, trở trời...

- Ba biết chứ, nhưng ba không thể quên mẹ con. Đối với ba, mẹ con là một người đàn bà tuyệt vời, ba chỉ sợ nếu sau này gặp phải người không được như mẹ con, ba sẽ phải khổ vào lúc cuối cuộc đời thôi...

- Không sao đâu ba ơi, mẹ con sẽ phù hộ cho ba gặp được người tốt như mẹ thôi.

Quay qua nhìn vào ảnh của mẹ trên bàn thờ, tôi cười:

- Phải thế không hả mẹ? Đó, ba nhìn thấy không, mẹ cười bằng lòng rồi đó.

Nhìn ảnh mẹ qua làn khói hương, tôi thầm khấn mẹ trong dòng lệ đang dâng tràn trên khóe mắt :

- Mẹ ơi, mẹ phù hộ cho ba, cho con nhe mẹ.

Mới đầu ba tôi còn phản đối việc cưới vợ, sau cùng nghe tôi dọa sẽ ở vậy không lấy chồng để lo cho ba tôi đến già, thì việc tôi có thêm má hai đã được giải quyết nhanh chóng.

Dì Nhạn, vợ sau của ba tôi là một người hiền lành, chân chất. dì chăm sóc ba tôi từ miếng ăn, giấc ngủ rất chu đáo. Ba thì hài lòng, không còn âu sầu, ủ dột hay cảm thấy cô đơn nữa, còn tôi cũng rất vui và yên tâm. Tôi thỉnh thoảng hay trêu ba:

- Bây giờ ba hết còn lẻ loi, cô độc nữa rồi nhé, ba thấy mẹ con có giỏi không?

- Giỏi, mẹ con thì lúc nào cũng giỏi như vậy. Dì Nhạn tốt,

nhưng ba không bao giờ quên được mẹ con. Với ba, không ai bằng bà ấy cả.

Mỗi lần nhắc đến mẹ, giọng ba luôn buồn như vậy.

Di Nhận tốt, nhưng có một điều tôi không được vui cho lắm, đó là khi đến với ba, di lại đem theo cả đứa con gái riêng của mình. Ngọc năm đó mười sáu, cô gái này kém tôi hai tuổi, người trông cũng khá dễ coi, chỉ có một điều tôi không thích ở cô bé này là cặp mắt hay lác liêng, có vẻ gian gian làm sao ấy, lúc nói chuyện không bao giờ nhìn vào người đối diện mà mắt cứ đảo liên hồi, nhưng được cái nói chuyện cũng khá có duyên.

Ngọc kêu tôi bằng chị, cũng tốt thôi, tự dung có một cô em gái từ trời rơi xuống cho nhà cửa đông vui thêm cũng chẳng sao. Tôi với Ngọc cũng ít khi đối mặt vì tôi thì sáng lên giảng đường học, chiều lại đi dạy kèm. Còn Ngọc thì ngoài giờ đi học, chiều nào cũng đi đến tối mới về, còn đi đâu và làm gì tôi chẳng quan tâm, chuyện ai, người này lo. Đó là phương châm của tôi. Thế rồi hai năm trôi qua, chúng tôi chung sống rất hòa hợp với hai mẹ con di Nhận ;

Một hôm vừa đi dạy về, di Nhận đón tôi ở ngay cửa, di nói:

- Chiều nay có một cậu trẻ đến tìm con, di nói con đi dạy đến bảy giờ mới về, cậu ấy hẹn mai sẽ trở lại.

- Anh ấy có nói tên là gì không ạ?

- Di quên mất không hỏi tên, à di nhớ cậu ấy có mái tóc hơi dài, có vẻ nghệ sĩ lắm, cũng khá là đẹp trai.

Tôi cười:

- Vâng, vậy con biết rồi, anh ấy là bạn con .

- Bạn trai hả?

_ Vâng, chúng con quen nhau cũng được mấy tháng nay.

Tôi e thẹn trả lời, di Nhận cười bảo tôi:

- Khá lắm. Thôi đi vào rửa mặt rồi ăn cơm, giờ này chắc đói

lắm rồi đấy nhỉ?

Vào bàn ăn, thấy Ngọc đã ngồi ở đó, thuận miệng tôi hỏi:

- Ủa, sao hôm nay về sớm thế, không đi chơi à?

- Lũ bạn em rủ đi bơi, em không biết bơi nên về trước, chắc sau này em phải đi học bơi mới được, không biết bơi, quê lắm.

Di Nhận từ trong bếp đi ra, nghe Ngọc nói vậy, di mắng át đi:

- Bơi bơi cái gì, chỉ đàn đúm thôi, kiếm cái gì làm ra tiền có phải tốt hơn không?

Ngọc sụ mặt xuống, không trả lời di, quay qua tôi, con bé gọi chuyện:

- Anh Trứ bạn chị đẹp trai ghê.

- Sao em biết anh ấy tên Trứ?

Tôi ngạc nhiên, ngừng ăn, hỏi lại

- Hồi nãy trước khi mẹ ra, em có nói chuyện với anh ấy, mà em gặp anh ấy mấy lần rồi, anh Trứ nói chuyện có duyên ghê chị ạ.

Tôi giật mình làm rơi cả đũa:

- Em gặp anh ấy ở đâu, lâu chưa, mà nói chuyện gì.

- Thì ở nhà này chứ ở đâu, tụi em nói chuyện băng quơ ấy mà, anh Trứ đến tìm chị, không có chị ở nhà, rồi anh ấy làm quen, hỏi em tên gì, quan hệ với chị như thế nào. Anh ấy còn khen hai chị em mình xinh đấy chị. Nói chuyện với anh thích ghê đi.

- Anh ấy đến sao em không nói lại với chị.

- Anh ấy bảo em không cần nói cho chị biết, anh ấy sẽ gặp chị sau, anh nói sao em nghe vậy, ai biết đâu.

“Con nhỏ này, đáng sợ thật, làm bộ ngây thơ, dám tán cả bờ mình, quá quá” tôi tức tối trong lòng nhưng ngoài mặt cố làm ra vẻ dửng dưng:

- Vậy hả, ờ Ngọc, dọn bàn dùm chị nghe, chị ăn xong rồi

Nói xong, tôi bước về phòng mình, kiểm quyền sổ ghi số của Trứ rồi qua phòng làm việc của ba, vì chỉ nơi này mới có máy điện thoại mà thôi. Đóng cửa lại, tôi bấm máy. Gọi một hồi mới nghe tiếng a lô của Trứ, cơn giận nổi lên, tôi xả bao nhiêu cái giận vào trong ống điện thoại. Mọi lần tôi giận, Trứ luôn luôn làm hòa trước, nhưng không hiểu sao lần này Trứ không nhin, thế là hai đứa cãi nhau. Đây là lần đầu tiên, tôi to tiếng với Trứ, không biết lần này sẽ giận nhau bao lâu.

Mười hôm rồi, Trứ không liên lạc với tôi, dù tôi đã tự động gọi cho anh trước. Không lẽ chuyện nhỏ như vậy mà tình cảm hai đứa dành cho nhau bao tháng nay không thể níu kéo nổi sao. Buồn quá, tôi nhớ đến Như Hiếu, con bạn thân, gọi rủ nó đi lang thang cho khuây khỏa.

- Như Hiếu ơi, cứu tao với!

- Lại xảy ra chiến tranh giữa hai vì sao hả?

- Lần này chắc tao chết quá! Tôi sứt sùi

- Khoan chết, chờ năm phút, tao tới ngay.

Nói xong, nó cúp điện thoại. Tôi thần thờ ra đứng trước cửa chờ. Lần nào cũng vậy, Trứ và tôi giận nhau, Hiếu luôn luôn là cái phao cho tôi bám vào. Nó ở bên tôi mỗi khi tôi cần. Hôm nay cũng vậy, Như Hiếu chở tôi đi lòng vòng, mua một đồng hồ ăn vặt, rồi quay về nhà nó. Hai đứa vào phòng đóng cửa, nó bắt đầu quay tôi:

- Nào, đầu đuôi câu chuyện ra sao, mau khai hết ra đây, tao biết mới phân xử được chứ.

Thấy tôi ngồi im không nói gì, Hiếu ôm vai tôi:

- Mà y ghen?

- Không hẳn, nhưng thái độ của Trứ lần này lạ lắm. không còn ngọt ngào với tao như trước mà còn có vẻ như không muốn nói chuyện với tao nữa, có bao giờ ông ấy có người

khác không?

Tôi nhìn Hiếu thắc mắc, nó bóc mấy hạt đậu phộng cho vào miệng:

- Sao mày nghĩ vậy?

- Có nhiều chuyện xảy ra lạ lắm, tao không nghi không được.

Thế rồi tôi đem chuyện Ngọc tỏ vẻ thích Trúc kể cho Hiếu nghe, nhất là mấy ngày gần đây, cô nàng còn nhờ mẹ mình điều tra ở nơi tôi về sở thích của Trúc là gì:

- Tao còn nghe dì Nhạn mắng cô ta nữa “Bạn trai của Nhã Trúc thích gì đâu tới lượt con mà hỏi, đừng có vớ vẩn, bộ mày...Bộ muốn chia rẽ người ta hả? liệu hồn đấy.” “ Ôi dào, có nhiều việc chẳng chia mà cũng rẽ, con làm được sao mà mẹ mắng con. Thôi con đang vui, con đi đây, ở nhà mẹ thấy lại ngứa mắt”.

- Nhã Trúc này, mày còn nhớ không, hôm tao gặp con Ngọc lần đầu tiên tao có nói với mày, con bé này xinh thì có xinh đấy, nhưng cặp mắt vừa gian lại vừa dâm, mày cẩn thận, thật không ngờ. Bây giờ mày tính làm sao?

- Đầu óc tao bây giờ đang rối lắm, tao không biết tính làm sao cả, thôi thì tới đâu hay tới đó. Còn nếu thật sự là hai đứa nó như vậy thì tao buông bỏ. Loại người như vậy tao không cần, dù rằng tao rất buồn và rất đau. Tình cảm chân thành tao trao ra bao ngày tháng như vậy để đổi lại cái kết khôn nạn như thế này, hỏi mày có đau không, có buồn không?

- Đồng ý, nhưng chuyện chưa rõ ràng, mày khoan buồn, khoan hận vội. Thanh toán dùm tao cái đồng lộn xộn này đi, mua cho lăm rồi không chịu ăn, chỉ thích khóc thoi, mà khóc có giải quyết được cái gì đâu nào. Nhã Trúc nè, mày còn trẻ còn đẹp lắm, thiếu gì người theo đuổi. Cả một khu rừng biết bao nhiêu là cây tốt, cây đẹp cho mày chọn, việc gì cứ phải đau buồn mà ôm lấy một cái cây đã bị sâu, bị một đực ruồng

cả thân như thế. Con gái chỉ có một thời thanh xuân mà thôi, quên đi những chuyện không vui mà hưởng thụ cuộc sống chứ, phải không nào. Mai tao với mày sẽ đi tìm hiểu vấn đề rồi lúc đó quyết định cũng chưa muộn.

Trong vòng tay vỗ về của bạn, tôi thấy tủi buồn đã vơi đi ít nhiều.

o O o

Sự phản bội của mối tình đầu giống như nhát chém trong tim, nó để lại một vết sẹo khó phai mờ. Vì thế mỗi khi nói đến chuyện hôn nhân, tôi lại sợ hãi và thu mình lại. Đã hơn ba năm nay tôi đóng cửa trái tim cho thật kỹ, cố gắng phục hồi lại tâm lý của mình sau lần cõi lòng bị tổn thương sâu sắc, nhưng sao lại quá khó để mà quên thế. Vì thương tôi, nên khi đã nhiều lần làm mai mối cho tôi mà không thành, Như Hiếu bực mình, nó mắng tôi như mẹ mắng con:

- Nhã Trúc à, tao không biết mày có từng từng không sau khi bị hai đứa cà chớn đó chơi mày. Mày nghĩ coi, năm nay mày bao nhiêu tuổi rồi, hai mươi ba rồi đó, bộ còn trẻ lắm sao? cứ ở đó mà để tang cho mối tình đầu chết tiệt của mày. Tụi phản bội chúng nó lấy nhau đã hai mặt con rồi, mà mày thì vẫn là một mục gái già, ế chồng, ế trơ. Chúng nó không cười cho vỡ mũi ra à. Trời ơi, tao tức mày quá, Trúc ơi là Trúc.

Tôi tỉnh bơ:

- Đứa nào cười thì hờ mườì cái răng, mũi chúng nó vỡ chứ mũi tao vỡ đâu mà tao sợ. Mày tưởng mày có chồng rồi là có quyền lên lớp xỉ vả tao hả? Tao ế à, không có đâu, tại tao sợ đàn ông thôi, nhất là mấy chàng trai trẻ cỡ tụi mình, chứ chung tình không có trong tự điển sống của bọn họ. “Một lần cho tồn tới già, đừng đi nước mặn mà hà ăn chân” các cụ đã dạy thế mà.

Thấy tôi cứ trơ như đá, vững như đồng, Như Hiếu chán chảng thềm đá động gì đến chuyện chồng con của tôi nữa.

Còn đi Nhạn, đi khóc và xin lỗi tôi nhiều lần, đi nói:

- Trúc ơi, con tha lỗi cho mẹ con đi, đi không ngờ con Ngọc nó lại tệ hại như vậy, Đi sẽ đưa nó về quê với ngoại nó...

- Nghĩa là đi cũng đi luôn, đi bỏ ba con hay sao? con biết trong chuyện này đi không có lỗi, con cũng không giận đi đâu... Tôi ngắt lời đi.

- Không, không, lấy chồng thì phải theo chồng, đi sẽ quay về để lo cho ba con, đi rất quý ông ấy. Cảm ơn con đã không giận đi, đi hứa sẽ về sống với ba con, con cứ yên lòng.

Tôi cứ tưởng sau lần đổ vỡ này, tôi sẽ không còn đủ can đảm lao vào bất cứ một cuộc tình nào khác, nhưng vận số cuộc đời đã đẩy tôi vào với anh.

Trong đầu tôi, một chút ký ức lại chợt trở về. Lần đầu tiên gặp anh là vào một buổi chiều thứ bảy, tôi vừa từ thư viện về nhà, chưa kịp rửa mặt thì nghe tiếng gõ cửa, mở ra, trước mặt tôi là một sĩ quan khoảng hai bốn, hai lăm tuổi. Tôi còn đang ngỡ ngác, chưa kịp hỏi ông cần gì, thì người ấy đã tự giới thiệu tên mình là Tấn, Phạm Quang Tấn và nói lý do đến đây. Nghe nói ba bị tai nạn, tôi hoảng hốt, vô tâm chụp lấy cánh tay anh ta, nói mà như muốn khóc:

- Ông ơi, ba tôi có làm sao không, bị thương có nặng không? Ông đừng ba tôi có phải không? Sao ông lại đừng ba tôi. Tôi phải làm sao bây giờ, ba ơi, hu hu .

Thấy tôi cuống quýt, người lính vỗ nhẹ lên vai tôi và giải thích:

- Xin cô bình tĩnh, bác Tâm hiện tại đang ở nhà thương, có bác sĩ lo rồi, cô yên lòng. Tôi không phải là người đừng ba cô mà chỉ là người qua đường, giúp đưa bác vào nhà thương. Bác nhờ tôi báo tin cho gia đình. Nhân tiện, sẵn có xe, bây giờ cô có muốn vào thăm bác thì mình cùng đi.

Lúc này tâm trí tôi chỉ luôn nghĩ về ba của mình nên khi người kia đề nghị chở đến bệnh viện, là tôi lú lú theo ngay.

Trên xe, Tấn, tên người sĩ quan, kể từng chi tiết vụ tai nạn, sau cùng anh kết luận:

- Cô cũng đừng quá lo lắng. Lúc đưa bác Tâm vào bệnh viện, bác vẫn còn tỉnh táo lắm, vì vậy bác mới có thể nhờ tôi đến báo tin với gia đình chứ. Trước khi đi kiểm cô, tôi đã gửi gắm bác cho một người bạn cũng là bác sĩ ở đây trông nom dùm, cô yên tâm đi.

Tôi lúng túng đến thăm thương:

- Vâng... vâng cảm ơn anh, anh tốt quá. Tôi... tôi cũng xin lỗi vì lúc này đã hiểu lầm anh. Mong anh bỏ qua cho...

- Không sao, lỗi phải gì. Ai ở trong tâm trạng đó mà không hiểu lầm cơ chứ. À, tôi phải xưng hô với cô như thế nào nhỉ?

- Tôi tên Trúc, Nhã Trúc.

- Tên đẹp như người. Tấn cười. Khen thật không phải nịnh cô đâu.

- Cảm ơn anh.

Lấy lại được sự bình tĩnh, nhìn anh, tôi cười nhẹ:

- Ba tôi thật có phúc nên đã gặp được anh giúp đỡ, anh thật là người tốt. Xin cảm ơn anh, cảm ơn anh rất nhiều.

- Ôn thì tôi nhận nhưng cảm thì trả lại cho cô, cô đưa nhiều cảm thế, làm gì với đồng cảm này đây, nhà tôi đâu có nuôi heo. Ha ha ha! Tấn cũng cười, anh đùa.

- Nhà tôi cũng đâu có nuôi heo/

Giữa chúng tôi bây giờ, sự xa lạ, ngỡ ngàng lúc ban đầu không còn nữa nhờ cách nói chuyện duyên dáng của anh, còn lòng tôi lúc này những lo lắng và ngại ngùng cũng giảm đi rất nhiều.

Tới bệnh viện, sau khi gặp ba, thấy ông vẫn còn tỉnh táo, người chỉ bị trầy trụa vài nơi, các vết thương cũng đã được chăm sóc cẩn thận, còn cái chân may mắn là không bị gãy mà chỉ bị nứt nhẹ, cần bó bột một thời gian sau sẽ lành lặn, đi đứng lại như thường, tôi cảm thấy trong lòng nhẹ nhõm hẳn.

Sau khi nói chuyện với ba, để ông nằm nghỉ ngơi, tôi rủ anh ra ngoài hành lang:

- Anh Tấn này, anh không cho nói cảm ơn nên tôi không nói, nhưng tôi và ba tôi rất biết ơn anh. Anh là người tốt nhất trên đời này. Anh không những chở giúp ba tôi đến bệnh viện khi ba tôi gặp nạn mà còn đóng giúp tiền chữa bệnh cho ba tôi nữa. Số tiền này, hiện tại tôi không mang đủ, anh cho tôi số điện thoại và địa chỉ nhà, ngày mai tôi sẽ xin mang gửi trả lại anh đầy đủ.

- Ấy, ấy không được, Tấn xua xua tay, cô có trả tôi cũng không lấy đâu.

- Tại sao vậy? Mượn nợ thì phải trả, đó là chuyện thiên kinh địa nghĩa mà, anh nói gì kỳ vậy?

- Có gì đâu mà kỳ, tôi đâu có cho cô mượn gì đâu mà cô đòi trả. Này nhé, tôi hỏi cô, tôi có đưa tiền cho cô không, không đưa phải không, nếu không đưa tức là không cho vay, không cho vay làm sao lấy tiền đây.

- Nhưng mà...

- Không nhưng nhị gì hết. Chuyện này tới đây thôi, nếu cô thấy áy náy thì tôi có một điều kiện trao đổi, cô đồng ý với điều kiện này thì số tiền kia không được nhắc đến nữa, chịu không?

- Điều kiện gì?

Tấn kê tai tôi thì thầm:

- Chúng mình làm bạn đi nhe, vì tôi là người tốt nhất trên cõi đời này!

Chúng tôi chính thức là bạn nhau từ hôm ấy, một tình bạn thuần túy trong sáng, vì trong tim tôi vẫn còn có một vết sẹo chưa mờ hẳn.

Như Hiếu rất vui khi nó biết tôi quen anh nó, người mà nó luôn luôn muốn gắn ghép cho tôi.

Thời gian qua đi, vết sẹo lòng của tôi dường như đã mờ nhạt đi ít nhiều, từ ngày quen biết Tấn, tôi thấy cuộc đời như đáng sống hơn, đẹp hơn và tôi cũng cười nhiều hơn.

- Nhã Trúc này, hình như bây giờ tao thấy mày vui hơn trước thì phải, có lý do gì đặc biệt không?

- Chẳng có lý do, lý trấu gì hết, tại tao thấy vui thì vui thôi.

- Không phải tại ông anh tao sao?

- Anh Tấn?

Tôi trầm ngâm nhớ lại cách đây một tháng, sau khi quen nhau một thời gian dài, đột nhiên một hôm Tấn rủ tôi đi Vũng Tàu chơi, tôi nhận lời anh một cách vô tư. Tôi không thắc mắc gì vì từ ngày quen nhau, anh luôn đối xử với tôi như một cô em gái, không một cử chỉ hay lời nói nào quá phận. Hôm đó, sau khi hai chúng tôi đi dạo một vòng trên bãi biển, Tấn nắm tay tôi kéo đến bên một tảng đá:

- Minh ngồi đây nghỉ một chút cho đỡ mỏi chân.

Tôi ngồi xuống, nắm tay áo anh ra hiệu:

- Anh Tấn, cũng ngồi xuống đây đi, chỗ này ngồi nhìn hoàng hôn trên biển thì quá là tuyệt vời, anh nhỉ?

Đợi mãi không thấy anh trả lời, tôi quay sang, bắt gặp anh đang nhìn tôi, ánh mắt thật khác lạ, nửa như triu mến, nửa e dè, bất giác trái tim tôi đập nhanh một nhịp. Anh vẫn nhìn tôi không nói gì, tôi cười giả lả:

- Bộ hồi nãy ăn kem bị dính lên mặt hả?

Anh lắc đầu, chợt hai tay anh nắm lấy bàn tay tôi, giọng anh run run:

- Nhã Trúc, làm bạn gái anh nhe.

Cúi mặt xuống tránh ánh mắt của Tấn, tôi nhẹ nhàng rút tay mình ra khỏi tay anh, miệng lí nhí:

- Em xin lỗi, em vẫn chưa sẵn sàng. Anh biết trái tim em

vẫn còn rất đau lắm.

- Anh biết, nhưng đừng từ chối anh nhanh như thế. Em hãy cho anh một cơ hội, được không? Ba hôm nữa anh phải đi xa, đi tu nghiệp ở Mỹ sáu tháng. Anh sợ nếu hôm nay anh không nói với em, không biết sau ngày trở về nước, anh còn có dịp nào nữa hay không, hay lúc đó.... Nhã Trúc ơi, anh không muốn mất em. Em có thể cho anh một hy vọng là em sẽ chờ và cho anh một câu trả lời anh mong muốn trong ngày anh trở về, có được không Trúc?

Nhìn cặp mắt tha thiết của anh, tôi chợt nhận thấy mình đã có câu trả lời rồi:

- Vâng em hứa, nếu có muốn thay đổi, em cũng sẽ chờ và cho anh câu trả lời thỏa đáng trong ngày anh bước xuống máy bay, anh yên tâm rồi chứ.

Anh trông trả lời tôi, chỉ đưa đôi mắt buồn buồn nhìn về phía chân trời nơi có một cảnh thật huy hoàng đang diễn ra, mặt trời đang từ từ lặn xuống dưới mặt biển. Nhìn khuôn mặt buồn buồn của Tấn, tôi biết anh chắc chắn cảm thấy gì là đẹp đâu, nhưng với tôi thì quả là tuyệt vời. Tôi chợt nghĩ, nếu tôi thật sự chấp nhận anh thì đây có phải giữa chúng tôi đã có một mối duyên tiền định không?

- Ê Nhã Trúc, mà mày mơ mộng cái gì vậy, tao hỏi sao mày không trả lời.

- Trả lời cái gì?

- Tao hỏi mày với ông anh tao đi tới đâu rồi

- Đi đâu là đi đâu? Anh mày ở Mỹ, còn tao ở Việt Nam.

- Thôi không đùa nữa, bộ mày tính ở vậy hết kiếp sao?

- Thế thì mày kiếm cho tao một ông bò khác đi. Nhưng mà này, mày nói cũng đúng, tuổi xuân sẽ đi qua nhanh chóng, nó không chờ đợi ai hết. tao nghĩ lại rồi, ba năm đóng cửa trái tim cũng đủ rồi, bây giờ phải mở ra cho nó đập lại chứ. Được, tao chấp nhận lần mối mai này của mày, tao sẽ thử.

- Bravo, đây mới đúng là Nhã Trúc của tao.

Nói xong,Hiếu hôn chụt một cái lên mặt tôi, rồi cười khanh khách, bỗng nó nghiêm mặt lại:

- Mà không được. Ông Tấn mà biết tao kiếm bò cho mày, ông dám xẻo thịt tao cân ký bán lẻ lắm.

- Vô duyên, tao với ông chỉ thuần túy là bạn thôi, ông đâu có quyền cấm tao đi tìm tình yêu của mình.

Hiếu dơ tay gãi gãi cái đầu:

- Nhưng hình như ông ấy thích mày thì phải. Ông ấy chưa ngờ ý gì với mày sao?

- Rồi, nhưng tao từ chối.

o O o

Nhớ lại khuôn mặt bực bội đến ngơ ngáo của Như Hiếu lúc đó, tôi bật cười thành tiếng. Bỗng một bàn tay đặt lên vai, và tiếng nói nhẹ nhàng của Tấn vang lên trong đêm tối:

- Khuya rồi, em còn chưa ngủ sao,? Ngồi đây cười cái gì vậy?

- Á, anh làm em hết cả hồn. Máy giờ rồi anh?

- Gần ba giờ rồi, thôi vào ngủ với anh, không có em anh ngủ không yên giấc

Vừa lúc đó, chuông đồng hồ điểm ba tiếng, tôi nghe Tấn lẩm bẩm:

- Khuya quá rồi. lại mất ngủ thôi.

Bên ngoài, những giải ánh sáng yếu ớt của vầng trăng thượng tuần vẫn lơ mờ chiếu soi trong khu vườn nhỏ.

Tucson – AZ -- 4/03/2024